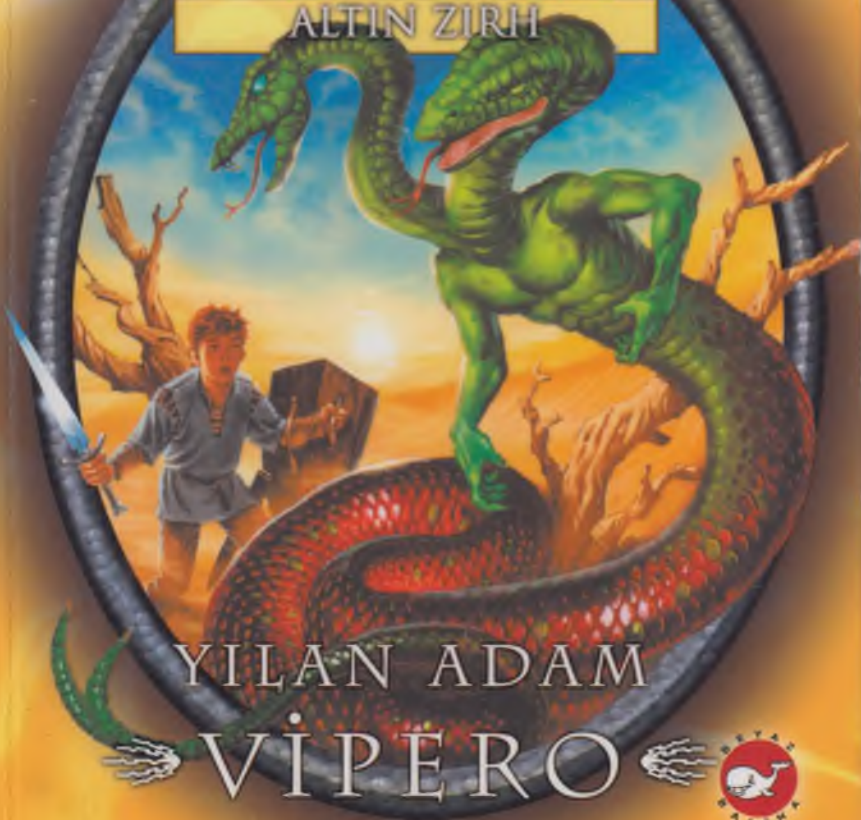

ADAM BLADE

YENI SERİ!

Canavar Peşinde

ALTIN ZIRH

YILAN ADAM

VIPERO

Canavar Peşinde

Kötü Büyücü Malvel sihirli altın zırhı çaldı ve parçalarını Avantia'nın dört bir yanına gizledi. Tom bu parçaları bulmak zorunda ancak her biri, Malvel'in yarattığı altı korkunç canavar tarafından korunuyor.

Suluk kesici macera, çölde devam ediyor. Tom, çölün korkunç yarattığı Yılan Adam Vipero'yu yenmek zorunda... yoksa Aduro'nun hayatını kurtaramayacak...

Altın Zırh serisinin diğer kitaplarını kaçırmayın:

- Korkunç Ahtapot Zepha
- Dev Maymun Pençe
- Taş Büyücüsü Soltra
- Örümcek Kral Araknid
- Üç Başlı Aslan Trillion

5.00 TL

ISBN 978-975-999-565-2

9 759759 995652

www.beyazhalina.com.tr
www.beyazhalinaalisveris.com.tr

9 yaş ve
üstü

1. Baskı: Beyaz Balina Yayınları, İstanbul 2011

Beyaz Balina Yayınları

CANAVAR PEŞİNDE - 10
ALTIN ZİRH
Yılan Adam Viper0

Beast Quest
The Golden Armour
VIPERO
The Snake Man

Adam Blade

ISBN: 978-975-999-565-2

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695

MATBAA SERTİFİKA NO: 16318

© Beast Quest Limited 2009

© İllüstrasyonlar: Steve Sims, Orchard Books 2008

© Kapak İllüstrasyonu: David Wyatt 2008

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Aslı Onat

Son okuma: Dilara Anıl Özgen

Çeviren: Bahar Ulukan

Grafik uygulama: İlknur Muştı

Baskı ve cilt: Oktay Matbaacılık, İstanbul

Beyaz Balina Yayınları

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 K: 1 D: 1

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69 Faks: 0212 544 66 70

info@beyazbalina.com.tr

Genel Dağıtım: **YELPAZE DAĞITIM**

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 K: 1 D: 1

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 544 46 46 - 544 32 02 - 03

Faks: 0212 544 87 86

YILAN ADAM
❧ VIPERO ❧

Canavar
Peşinde

ALTIN ZIRH

ADAM BLADE

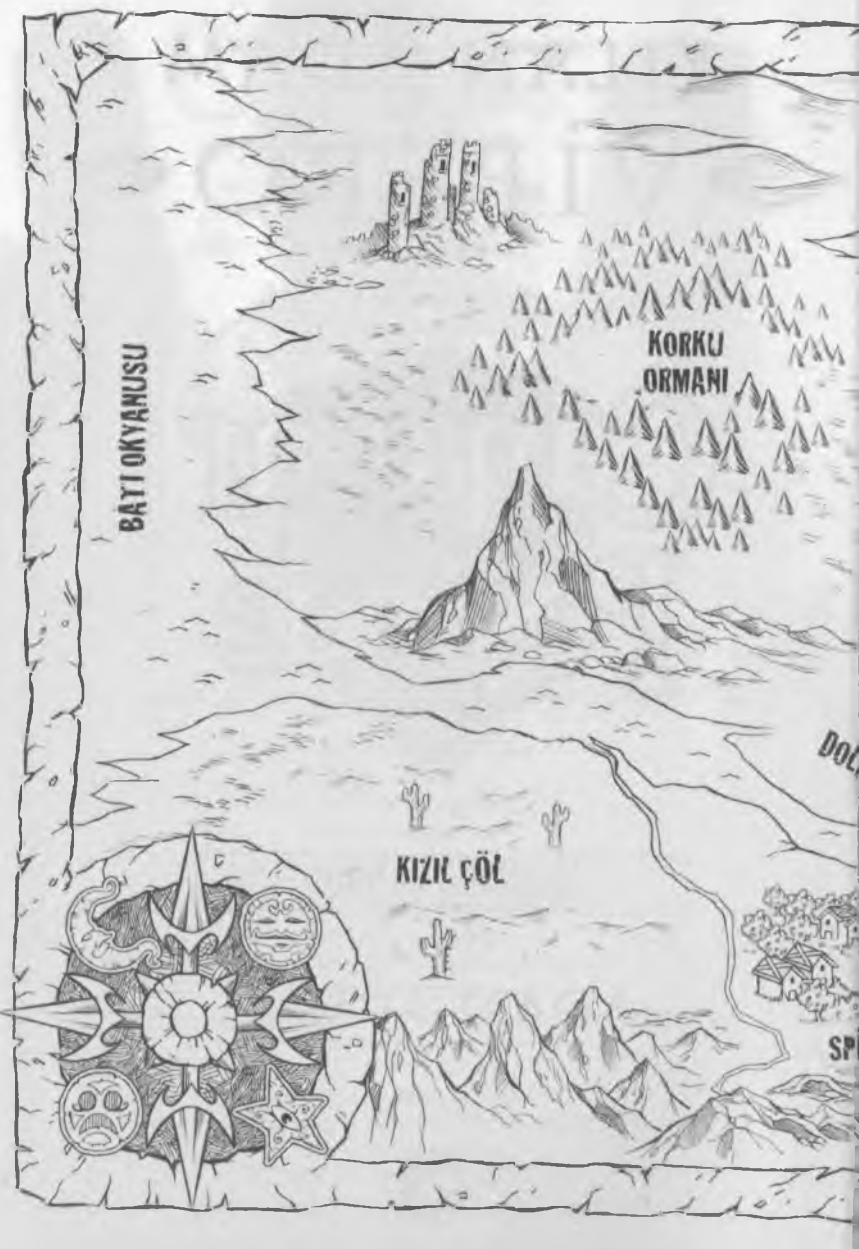
BAYI OKYANUSU

KORKU
ORMANI

KIZIL ÇÖL

DOK

SPİ

OHMUŞ
DVALAR

Avantia

KRAL
HUGO'NUN
SARAYI

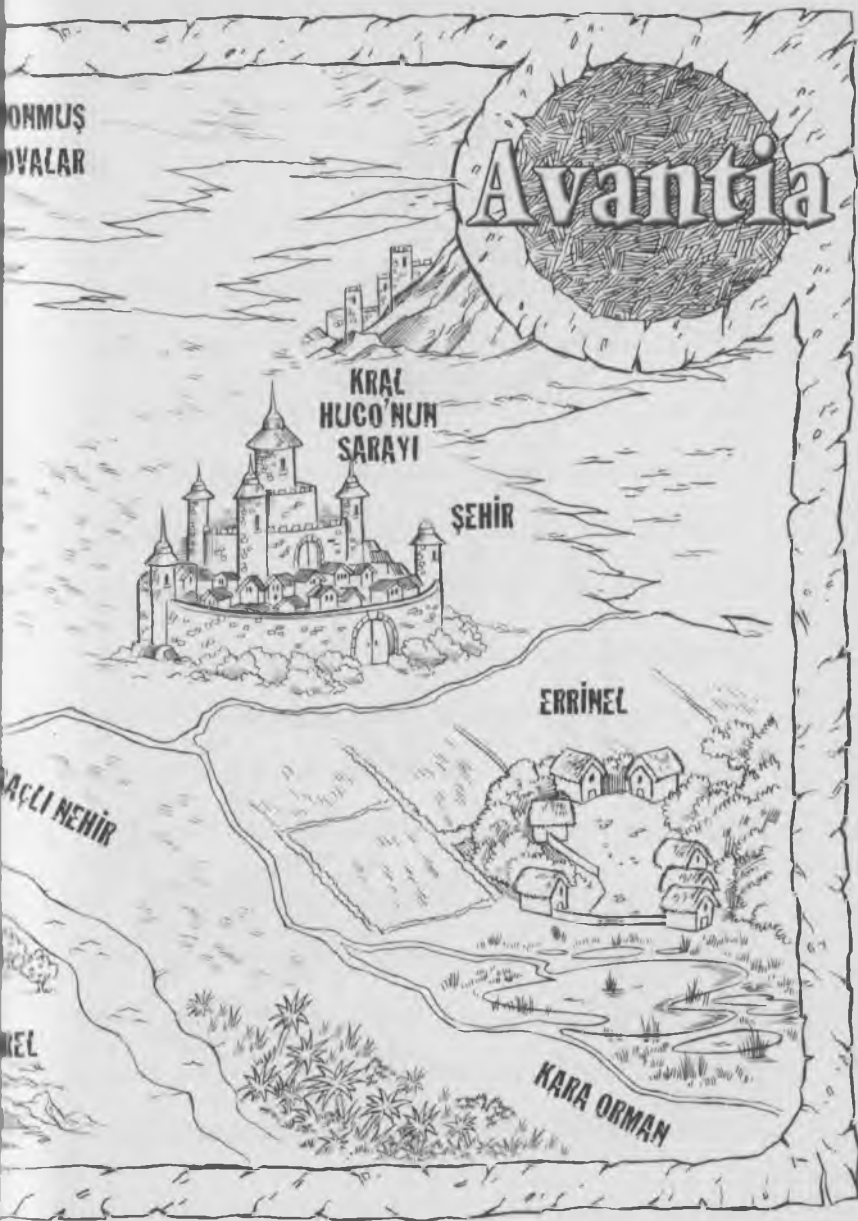
ŞEHİR

ERRİNEL

ACLI NEHİR

NEL

KARA ORMAN

Bitti mi sandın?

Yenilgiyi kabul edip ortadan kaybolacağımı mı zannettin?

Hayır! Bu asla olmayacak. Ben Malvel'im. Tüm Avantia halkının yüreklerine korku salan Kara Büyücüyüm ben. Bu krallığa, özellikle de Tom'a yapacağım daha çok kötülük var.

Genç kahraman, Avantia'nın altı Canavarını benim lanetimden kurtardı ama savaş henüz bitmedi. Bakalım yeni görevinin üstesinden nasıl gelecek? Onu ve arkadaşı Elenna'yı mahvedeceğim.

Avantia'nın Canavarları iyi yürekliydi; kalplerini kötü niyetlerimi gerçekleştirmek için ben karartmıştım. Şimdi Tom'un sayesinde krallığı korumak için yeniden serbest kaldılar. Ama kalpleri doğuştan kötü olan ve özgür bırakılamayacak altı

*yeni Canavar yarattım: Korkunç Ahtapot Zepha,
Dev Maymun Pençe, Taş Büyücüsü Soltra, Yılan
Adam Vipero, Örümcek Kral Araknid ve Üç Başlı
Aslan Trillion. Her bir Canavar, Avantia'dan
çaldığım en değerli yadigârın bir parçasını koruyor:
Gerçek sahibine sihirli güçler veren, altın bir zırh.
Tom'un zırhın parçalarını bir araya getirmesini
engellemek için elimde 1 geleni yapacağım.
Bu kez beni yenemeyecek!*

Malvel

GİRİŞ

Güneş, Avantia'nın güneyindeki Kızıl Çöl'de yükselmiş alev alev yanıyor, kum tepecikleri göz alabildiğine uzanıyordu. Etrafta acımasız sıcağa karşı ne bir sığınak ne de bir damla su vardı.

Bir çöl göçebesi, kum tepeciklerinin arasında sendeleyerek ilerliyordu. Zayıf yüzü güneşten yanmış, parlak ışık nedeniyle gözlerini kısmıştı. Üstünde kumlarla aynı renkte bir kıyafet vardı.

Boğazı susuzluktan kurumuş, dudakları çatlamıştı. "Su," diye mırıldandı. "Su bulmalıyım."

O sırada yakınındaki bir kum tepeciğinin üstünde, kalın ve koyu yapraklı küçük bir bitki fark etti. Bitkinin yanına diz üstü çöküp köklerini çıkardı ve yaprakları ağzına attı. Birkaç değerli su damlası bulmayı umuyordu.

Birden tiksintiyle bağırarak bitkiyi bir kenara fırlattı. İçinden dudaklarını ıslatacak kadar su çıkabilmişti ancak. Daha fazla su bulmaktan ümidini kesmişti.

Bu tehlikeli işe giriştiğine çok pişmandı. Eğer çölü tek başına, aç ve susuz geçmeyi başarabilirse, kabilesi için onur kaynağı olacaktı. Fakat bir an önce su bulamazsa Kızıl Çöl'de ölecek ve kemikleri kumlara gömülecekti.

Ayağa kalktı ve üstündeki kumları silkeledi. İlerlemeye kararlıydı. Acı içinde bir sonraki kum tepeciğine tırmanmaya çalıştı.

Tepeye ulaştığında hem şaşırды hem de

rahatlayarak donakaldı. Önünde pırıl pırıl parlayan mavi bir göl uzanıyordu. Gölün etrafında yaprakları hafifçe sallanan ağaçların gölgesi suya düşüyordu.

“Kurtuldum! Kurtuldum!” diyen göçebe, tepecikten aşağı indi, ayakları yumuşak kumların içine gömülüyordu. “Kabilem en iyisi olacak... Gelmiş geçmiş en büyük kabile...”

Fakat tepeciğın dibine indikçe, pırılıtlı su solmaya başladı ve ağaçlar gün ışığında yok oldular. Göçebe kumların arasında debeleniyor, su niyetine avuçladığı kum, parmaklarının arasından akıp gidiyordu. O güzel göl, bir seraptan başka bir şey değildi. Su yoktu. Umudu yerle bir olan göçebe, elleriyle yüzünü kapattı ve hıçkırarak ağlamaya başladı.

Birden “Bu da neyin nesi?” diye bağırdı, başını kaldırarak. Ardından hıçkırıklarının yankı yaptığını fark etti. Yukarıya baktığında, daha önce fark etmediği bir şey gözüne çarptı. Tam arkasındaki kumların ardında kayalar yükseliyordu ve kayaların arasında tepenin içine doğru giden karanlık bir boşluk vardı. Bir mağaraydı bu!

Göçebenin umutları yeniden canlandı. Yalpalayarak mağaraya doğru yürüdü, güneşten korunabileceği bir mağara bulduğu için

şükrediyordu. Serin havayı içine çekti ve rüzgârın ayak bileklerinde dolandığını hissetti.

Ardından soğuk rüzgâr, giderek sertleşti.

Göçebe, bir şeyin onu sardığını hissediyordu, bir yılan bacağına dolanıyordu sanki. Korku, kalbine bir ok gibi saplanmıştı. Mağaradan kaçmaya çalıştı ama bileklerini saran şey onu bırakmadığı için yüz üstü düştü. Çılgınca boşluğu tekmeliyor ama onu yakalayan şeyden bir türlü kurtulamıyordu.

Onu neyin sardığını görmek için aşağıya doğru eğildi, fakat görür görmez doğruldu ve “Hayır!” diye inledi.

Bacağını saran yılan, dev gibiydi. Üstündeki her bir pul, göçebenin elinden daha büyüktü. Yılan kuyruğunun üst kısmında ise bir insan gövdesi vardı. Ateş kızılı ve çürümüş et yeşili renklerinde desenleri vardı. Sıradan, soğukkanlı yılanların aksine, vücudu inanılmaz bir sıcaklık yayıyordu.

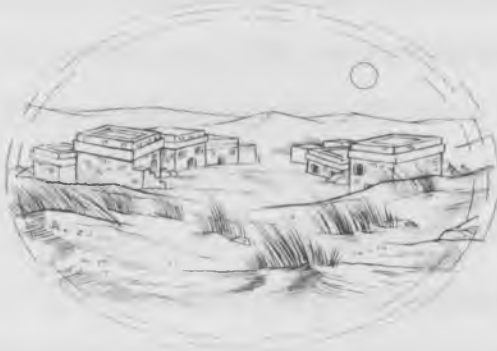
Göçebe yılanın üst kısmına baktığında, dehşetten dilini yutacaktı neredeyse. Yılanın iki kafası vardı ve iki kafadaki dört göz, ona bakıyordu. Gözler kötücül bir nefretle kısılmış, kafalar geriye yatmıştı.

“Olamaz!” diye bağırdı göçebe.

Adam kaçmaya çalışırken, iki kafa aniden ona saldırdı. Dört sivri diş ensesine saplanınca, göçebenin gözleri kararıverdi.

BİRİNCİ BÖLÜM ERRİNEL'E VEDA

Köydeki son evin de önünden geçtikten sonra Tom, Fırtına'yı durdurdu. Eyerin üstünde geriye dönerek ardına baktı. Henry Amca ve Maria Yenge, demirci ocağının önünde duruyorlardı. Maria Yenge el sallıyordu, Tom da ona el salladı.

“Keşke buradan ayrılmak zorunda olmasaydık,” dedi Elenna’ya. Elenna, Tom’un arkasında oturuyordu. “Canavar Avı’na çıktığımdan beri ilk kez Errinel’i ziyaret edebildim.”

“Senin için zor olduğunu biliyorum,” dedi Elenna onu anlamaya çalışarak.

“Amcamı ve yengemi bir daha ne zaman görürüm bilmiyorum,” dedi Tom. Avantia’yı kötü büyücü Malvel’den kurtarana kadar görevinin sona ermeyeceğini biliyordu. Bu görev, onun için ailesinden bile daha önemliydi.

Tom, Malvel’in ona söylediği sözleri hatırlayınca, içinde bir korku belirdi. Görevinin bu aşamasını tamamlamaya kalkışırsa, ödeyeceği bedelin ağır olacağını söylemişti. Fakat Malvel ne derse desin, devam etmeye kararlıydı.

O sırada Elenna, hafifçe çocuğun omzuna dokundu. “Tom. Gitmemiz gerekiyor. Bizi bekleyen kötü bir Canavar daha var.”

“Biliyorum,” diyen Tom, görevini düşününce yeniden canlandı. Amcasıyla yengesine son bir kez el sallamak için kolunu kaldırdı, ardından

eğilip Fırtına'nın boynunu okşadı. "Haydi oğlum, gidelim."

Gümüş, atın yanında duruyor, kulaklarını dikmiş tüylü kuyruğunu sallıyordu. Beyaz kurt, yola çıktıkları için sevinmiş gibi havladı.

Fırtına ile ilerlerken, altın zırhın yumuşak çingirtisi yol boyunca Tom'un kulaklarında çınladı. O ana dek sihirli zırhın üç parçasını toplamıştı; zincir zırh, miğfer ve göğüslük.

Sihirli olmaları iyi bir şey, diye düşündü. Hiç ağır değiller!.

Yola çıkmadan önce, Maria Yenge'nin onlara hediye olarak verdiği otların keskin kokusunu içine çekti. Onları dikkatle cebine yerleştirmişti.

"Ne işe yarıyorlar acaba?" diye mırıldandı kendi kendine.

"Yengen, bu otların her türlü hastalığı iyileştirebildiğini söyledi," diye hatırlattı Elenna.

“Umarım onları kullanmak zorunda kalmayız.”

“Bir şekilde işimize yarayacaklarına eminim,” dedi Tom neşeyle.

Yol, onları tepelere doğru götürüyordu. Errinel’in evleri, artık görünmez olmuştu. Yamaçlar ağaçlarla kaplıydı ve yol boyunca kıvrılarak akan bir dere vardı. Dönemece gelip güneşe baktıklarında, neredeyse bir saattir yolda olduklarını anladılar.

“Ne taraftan gideceğiz?” diye sordu Tom.

Elenna uzanıp, Büyücü Aduro’nun onlara verdiği haritayı Fırtına’nın sırtındaki çantadan aldı. Haritayı açıp bir süre inceledi. “Güneye gitmemizi söylüyor,” dedi. “Bu yol, bizi ormanın batısındaki Kızıl Çöl’e götürecektir.”

Tom, Fırtına’yı kararlaştırdıkları yöne doğru döndürdü. Gümüş de onu takip etti. “Kızıl Çöl’de yolculuk etmek zor olacak,” dedi. “Hatta Korku

Ormanı'ndan da zor. Daha canavara ulaşmadan sıcaktan mahvolabiliriz.”

“Bu doğru,” dedi Elenna. Sonra “Gümüş!” diye seslendi beyaz kurda. “Buraya gel.”

Gümüş, dili dışarıda geri döndü. “Kendini yoruyorsun,” diye azarladı onu Elenna. “Biraz yavaşla. Çölü geçmek istiyorsan, gücünü idareli kullanmalısın.”

Gümüş, sanki Elenna'nın sözlerini anlamış gibi kuyruğunu salladı ve güneye doğru Fırtına'nın yanında yürümeye devam etti.

“Harita bu sefer zırhın hangi parçasını aradığımızı gösteriyor mu?” diye sordu Tom Elenna'ya.

Elenna, haritayı Tom'a gösterdi. Ona bakmak için arkasına dönen Tom, krallığın güneyindeki devasa Kızıl Çöl'e doğru ilerleyen parlak kırmızı yolu gördü. Zırhın bacaklara giyilen iki altın

parçası, bir kum tepesinin üstünde duruyordu.

Malvel'in Canavarından iz yoktu ama Tom, onu kum tepesinin arkasında saldırmaya hazır beklerken hayal edince ürperdi. Yeni Canavar, kim bilir neye benzeyecekti?

"Yolumuz uzun," dedi Elenna.

"Tagus'un nalı bize yardım edecektir," diyen Tom, kalkanına bakıp Malvel'in kötü büyüünden kurtardığı At Adam Tagus'un nalını aradı. Ateş Ejderhası Ferno'nun ejderha derisinin yanında duruyordu. Deri Tom'u ateşten; hemen yanındaki, Deniz Yılanı Sepron'un kırık dişi ise onları selden koruyordu.

Tagus'un at nalı, Tom'a hız kazandırdı. Böylece daha hızlı yol aldılar. Henüz öğlen olmadan yol, onları tepelerin arasından açıklık bir alana çıkardı. Nehir ya da sudan eser yoktu. Çimenler güneşten kurumuştı.

Tom, omuzlarında güneşin yakıcı sıcaklığını hissediyordu. Ağzı susuzluktan kurumuştı. Fırtına'nın boynu bükülmüştü ve Gümüş'ün kuyruğu tozlu yerde sürünüyordu.

“Fırtına ve Gümüş’ü çöle götürmemeliyiz,” dedi Tom, Elenna’ya. “Sıcaklık çölde daha da fazla olacak.”

Elenna durakladı. “Bu doğru. Dayanmaları zor olur. Fakat onları burada öylece bırakamayız ki!”

“Biliyorum. Onlarla ilgilenecek birini bulmalıyız.”

Fırtına başını salladı ve kişneyerek duruma itiraz etti. O sırada Gümüş durup başını havaya kaldırmış ve yüksek sesle ulumuştı,

Tom endişeleniyor olmasına rağmen, gülümsemek zorunda kaldı. “Bizimle gelmek istiyorlar.”

“Hayır, ama sen haklısın Tom,” diyen Elenna'nın

sesi, üzgün ama kararlı çıkıyordu. “Kızıl Çöl’e gitmeden önce, onlar için güvenli bir yer bulmalıyız.”

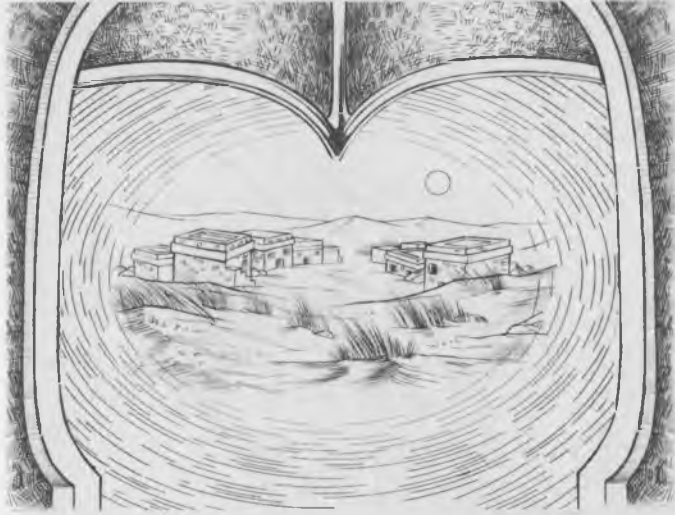
Tom, hayvan arkadaşlarını yabancı insanların yanına bırakacağını düşününce üzüldü. Fakat Elenna ile başka şansları olmadığını biliyordu. Çöle yalnız gitmek zorundaydılar.

Tom ileriye bakarken, gözlerine tozlar giriyordu. Çölün sınırına gelmişlerdi, ufukta gökyüzünün sıcaktan titreştiğini görebiliyorlardı.

Birden Tom, araziden bir şeylerin yükseldiğini fark etti. Önce bunların kayalık olduğunu sandı ama daha sonra kenarlarının doğal olamayacak kadar düzgün olduğunu düşündü.

“Bak! Orada bir şehir var,” dedi Elenna’ya işaret ederek.

Elenna içini çekti. “Sonunda bir sığınak bulabildik! Hayatımda böyle sıcak görmedim!”

Tom, gözlerini kapatıp gölgelik bir yer ve bir bardak buz gibi su hayal etti. “Haydi, oraya gidelim. Belki insanlar bize yardımcı olur.”

Miğferini dikkatle çıkarıp eyerçantasına koydu.

“Fırtına ve Gümüş’le ilgilenebilirler,” dedi Elenna.

Fırtına’yı uzaktaki binalara doğru sürerken, “Belki bize Canavarla ilgili bir şeyler de anlatabilirler,” diye ekledi Tom usulca.

İKİNCİ BÖLÜM

SUSUZLUK

Tom ve Elenna uzaktan gördükleri küçük şehre doğru ilerlerken, Fırtına'nın nal sesleri, taşla döşenmiş yolda yankılanıyor, sıcak bir rüzgâr kumları yola doğru savuruyordu. Şehirdeki binalar, kırmızıya çalan bir taştan yapılmıştı. Şehir, çölün ortasından filiz verip büyümüşü sanki. Bütün evlerin kapıları ve pencerelerinin kepenkleri sıkı sıkı kapatılmıştı.

İzledikleri yol, ıssız bir pazar yerine vardıklarında sona erdi. Terk edilmiş tezgâhların üstünde yırtık pırtık bezler dalgalanıyor, kurutulmuş sebzeler rüzgârda sallanıyordu.

Tom, sıcak havaya rağmen içinde bir ürperti hissetti. Bir terslik vardı...

“Tüm şehir terk edilmiş,” dedi Elenna, Tom’un omzunu tutarak. “Herkes nerede?”

“Bilmiyorum,” diyen Tom, eyerin üstünde dönerek meydanın etrafındaki evleri inceledi. “Sence insanlar Malvel’in Canavarından kaçmış olabilirler mi?”

Fırtına’nın sırtından indi, yaptıkları uzun yolculuktan ötürü bacakları tutulmuştu. Elenna da aşağı atlayarak “Su aramalıyız,” dedi. “Fırtına ve Gümüş’ün su içmeleri gerek, ayrıca çöle giderken de yanımızda su götürmeliyiz.”

Tom, pazar yerindeki taş yalağı işaret etti. Eğri

bügrü, yapraksız bir ağacın altında duruyordu.

“Burası şehir halkının hayvanlarını sulamaya getirdikleri yer olmalı.”

Çocuk, Fırtına'yla ilerlerken Gümüş hemen öne atıldı. Ancak yalağın içine bakmak için eğildiğinde, hayal kırıklığıyla inledi. Yalağın içi, kupkuruydu. Kenarları paslanmış, yemyeşil olmuştu ve dibinde birkaç işe yaramaz şey vardı.

“Hiç su yok!” dedi Elenna.

Tom tam ona yanıt verecekti ki bir kapının açıldığını duydu. “Hey! Oradakiler!” diye seslendi biri.

Tom döndü. Bir kadın, başını kapıdan dışarıya uzatmıştı. Üstünde kahverengi bol bir elbise, başında yine kahverengi bir örtü vardı. Yalnızca gözleri ve burnu görünüyordu.

“Neden bu sıcakta dışarıda duruyorsunuz, delirdiniz mi?” diye sordu. “Eğer içeri girmezseniz

sıcaktan ölürsünüz.” Kapıyı sonuna dek açtı ve eliyle işaret ederek onları çağırdı. “Haydi.”

Tom, Fırtına'yı ağacın yanındaki ufak gölgeliğe götürdü ve dizginlerini bir dala bağladı. Gümüş de atın altına koşup kendini yere bırakıverdi. Nefes alıp verirken dili dışarı çıkmıştı.

Elenna, eğilip kurdun başını okşayarak “Dayan oğlum, döneceğiz,” dedi.

Ardından Tom ve Elenna, kapıdaki kadının yanına gittiler.

“Nereden su bulabileceğimizi biliyor musunuz?” diye sordu Tom.

Kadın, Tom’a baktı. “Su mu? Hiç su yok ki. Sıcaktan tüm kuyularımız kurudu.”

“Ama bu imkânsız!” diye bağırdı Elenna.

“Keşke öyle olsaydı,” dedi kadın. “Böyle bir sığağ burası gibi çölün sınırında olan bir yerde bile hiç rastlamamıştık.”

Malvel! dedi Tom kendi kendine. Bu kuraklık, kötü büyücünün başının altından çıkmış olmalıydı.

“İçeri geliyor musunuz, gelmiyor musunuz?” diye sordu kadın. “İkinizin böyle sığağın altında kavrulmasına üzülüyorum.”

Kadın, bunları söyledikten sonra geri çekildi. Böylece Tom ve Elenna eve girerek, serinlediler.

İçeride, pencerelerin pervazları ışığın ve sıcaklığın eve girmesini engelliyordu. Tom, güneş ışığından korunduklarını görünce, rahat bir nefes aldı.

Kadın başka bir kapıyı açarak onları küçük bir odaya götürdü. Tom odanın loş ışığında dört ya da beş kişinin yerde yattıklarını gördü.

Sıcaktan bitkin düşmüşlerdi. Tom ve Elenna odaya girdiklerinde, zorlukla başlarını kaldırabildiler. Aralarından biri onları selamlamak için bir elini kaldırdı.

Odanın uzak bir köşesinde bir çocuk, yerdeki döşegin üstünde yatıyordu. Sürekli öksürüyor ve olduğu yerde döndükçe acıyla inliyordu. Yüzü ateşten kızarmıştı. Elenna odanın içinde ilerleyerek çocuğa yaklaştı ve ateşine bakmak için elini alnına koydu.

Grubun ortasında, yere bir su kabı konmuştu ancak içindeki su oldukça azdı. Bir adam ayağa kalkarak kabın içine bir parça bez soktu ve ardından bezi ağzına alarak içindeki suyu emdi. Tom adama bakarken, Elenna'yla göz göze geldi. Bu insanlar ellerindeki suyu böylesine idareli kullanmak zorundalarsa, gerçekten çaresiz olmalıydılar.

“Onlara yardım etmek için bir şeyler yapmalıyız,” diye mırıldandı Elenna.

Tom, arkadaşının haklı olduğunu biliyordu. Fakat önce onlardan bir şey istemek zorundaydı.

Elini kadının koluna koydu ve onu kendine doğru çekti. “Ben ve arkadaşım çöle gitmek zorundayız,” diye açıkladı alçak sesle. “Bize biraz su verebilir misiniz?” Karşısındaki insanların suyu bu kadar azken bunu sorduğu için suçluluk hissediyordu. Ama onlara yardım etmenin tek yolu, Malvel’in kötü Canavarını bulup onu yenmekti. Fakat Tom, bu sırrı kimseye açıklayamazdı.

Kadın ona sert sert bakarak “Yabancılara dağıtacak kadar suyumuz varmış gibi mi görünüyor?” diye sordu. “Üzgünüm ama kendi aileme öncelik vermeliyim.”

“Ama biz,” diye söze başladı Elenna.

“Size tavsiyem evinize gitmeniz,” diye kestirip attı kadın.

“Bunu yapamayız,” dedi Tom.

Yükselen sesleri, odadaki diğer insanların da dikkatini çekmişti. Ayağa kalkmaya çalışıyorlardı. Tom, etraflarının bir anda kızgın erkek ve kadınlarla çevrildiğini gördü. Hatta adamlardan biri, yumruklarını sıkıyordu.

Anlamıyorlar, diye düşündü Tom. Ve onlara anlatamam. Ne yapacağım şimdi?

© 2004 by [illegible]

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

PAZARLIK

Elenna, insanların arasından sıyrılarak Tom'un yanına gitti ve başını meydan okurcasına havaya dikip onun yanında durdu.

Tom, ne diyeceğini bilemiyor, çaresizce doğru kelimeleri arıyordu. Kasaba halkını sakinleştirmesi ve Elenna ile ikisine biraz su vermeleri için onları ikna etmesi gerekiyordu. Fakat insanlar ellerindeki suya bu kadar muhtaçken bunu nasıl başarabilirdi?

Bu sırada hasta çocuk döşeginde öksürmeye devam ediyor, ateşi yüksek olduğundan sayıklıyordu.

“Buldum!” diye bağırdı birden Elenna. Onları içeriye alan kadına “Bir anlaşma yapmaya ne dersiniz?” diye sordu.

Tom birden Elenna’nın ne demek istediğini anlamıştı. Maria Teyze’nin şifalı otları! “Evet, bize suyu karşılıksız vermenizi beklemiyoruz,” dedi hemen.

“Karşılığında verecek neyiniz var?” diye sordu kadın.

“Ona yardım edebiliriz,” dedi Tom hasta çocuğu göstererek. “Ateşinin düşmesini sağlayacak şifalı otlarımız var. Karşılığında siz de bize birazcık su verebilir misiniz?”

“Eğer bunu başarabilirseniz size istediğiniz her şeyi veririm,” diye yanıt verdi kadın. Sesi titriyordu. “O benim oğlum.”

Tom ve Elenna'nın etrafına toplanmış olan kalabalık şimdi sakinleşmişti ama hâlâ kuşkuyla homurdanıyorlardı.

Elenna insanların arasından sıyrılarak çocuğun yanibaşında diz çöktü. "Bana biraz sıcak su getirin lütfen," dedi "ve bir de havanla tokmak."

Kadın, hemen gidip bir havanla tokmak getirdi ve Elenna'nın yanına koydu. Cebindeki kuru otlardan bir avuç alan Tom, onları havanın içine koydu. Sonra, Elenna otları tokmakla döverek toz haline getirdi.

"Çok hasta," diye fısıldadı, yalnızca Tom'un duyabileceği bir sesle. "Burada olduğumuz için şanslı."

"Sen otlardan anladığın için de şanslı," dedi Tom. Birden öfkesi dalga dalga kabarmıştı. "Bunların hepsi kötü Canavarın suçu. Onu durdurmak zorundayız!"

Elenna otları dövmeyi bitirdiğinde, kadın elinde içinde kaynar su olan bir kâseyle yanına gelmişti. Elenna, otları suya karıştırdı. Ardından hasta çocuğun başını kaldırarak sudan ona yudum yudum içirmeye başladı. Annesi endişeyle onları izlerken, Tom bir parça kumaşı, otlarla karıştırılmış sıcak suya batırarak çocuğun alnına koydu.

Çocuk, aniden inlemeyi bıraktı ve rahat bir nefes aldı. Gözleri kapalı, soluk alıp verışı derin ve huzurluydu.

Elenna, çocuğun başını yavaşça indirerek “Şimdi uyuyor,” dedi. Sonra kâseyi anneye vererek “Uyandığında geri kalanını da verin,” diye ekledi.

“Teşekkür ederim,” diyen kadın, bir yandan da başörtüsüyle gözyaşlarını siliyordu. “Günlerdir böylesine huzurlu uyumamıştı. Size su getireceğim.”

Bunun üzerine Tom ve Elenna, kapıya gidip kadını beklemeye başladılar. Diğer insanlar da sakinleşmişlerdi, artık onlara daha dostça bakıyorlardı.

Birkaç dakika sonra kadın, elinde deri bir su kabıyla yanlarına geldi ve kabı Tom’a uzattı. Kapıyı açınca, dışarıdan gelen kavurucu sıcak yüzlerine çarptı.

“Size iyi davranmadığım için özür dilerim,” dedi kadın. “Bugüne dek yabancıları her zaman güleryüzle ağırladık. Fakat hiç böylesine sıcak

bir havayla karşılaşmamıştık. Zor zamanlar geçiriyoruz. Bu durumu telafi etmek isterim. Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

Elenna, Fırtına ile Gümüş'e baktı. Hayvanlar, hâlâ ağacın altında bekliyorlardı. "Biz yokken hayvanlarımıza göz kulak olmasını isteyebiliriz," diye fısıldadı Tom'a.

Tom, başını iki yana salladı. Kadının onlar için yapabileceği bir şey olmadığını biliyordu.

"Hayır, teşekkürler," dedi kadına. "Zaten bize yeterince yardım ettiniz. Şimdi yola çıkmamız gerekiyor."

"İyi şanslar o zaman," diyen kadın, onlara el salladı. Tom'la Elenna, Fırtına ve Gümüş'ü yanlarına alıp uzaklaştılar.

"Neden ona sormadın?" diye sordu Elenna. "Fırtına ve Gümüş'ü çöle götüremeyiz demiştik!"

"Götürmek zorundayız," diyen Tom'un sesi

titriyordu. Terk edilmiş kasabada gördüklerini hatırladıkça, kendisini zor tutuyordu. “Bu insanların *hiçbir şeyleri* kalmamış! Onlardan daha fazlasını isteyemeyiz. Ayrıca Fırtına ve Gümüş’ü aç ve susuz yabancılara bırakmaktansa, çöle götürmeyi tercih ederim.”

Elenna başını salladı. “Haklısın. Bir arada olmalıyız... ama zorlanacağız.”

Tom yumruklarını sıkarak “Bütün bunlar Malvel’in marifetleri!” diye söylendi.

Elenna da başını salladı. “Canavar nerede saklanıyor merak ediyorum doğrusu.”

“Hiçbir fikrim yok,” diyen Tom, uçsuz bucaksız ufka doğru uzanan kum tepelerine baktı. “Ama onu bulmamız uzun sürmeyecektir.”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ÇÖLDE

Tom ve Elenna, deri kaptaki sudan biraz içtiler. Ardından Elenna avuçlarını bitıştirdi ve Tom'un avuçlarına döktüğü sudan Fırtına ve Gümüş'e de içirdi. Sonra Tom, su kabını sıkıca Fırtına'nın eyerine bağladı ve altın zırhı giydi. Miğferi, zincir zırhı ve göğüslüğünü taktı. Ardından atı çöle doğru giden sokakta sürmeye başladı.

Evlerin gölgelerinden çıkıp çöle adım attıkları anda, sıcaklık bir duvar gibi yüzlerine çarptı. Tom'un çıplak ellerinin derisi karıncalanmaya ve kabarmaya başlamıştı. Kumların sıcaklığını ayakkabısının altından bile hissedebiliyordu. İçini bir korku kapladı. Bu sığağa dayanıp Canavarla savaşmayı nasıl başaracaklardı?

"Örtün!" diye seslendi Elenna'ya. "Sıcaklık, derimizi ateş gibi yakacak."

Tuniğini kollarına kadar çekti ve sihirli zırhın vücudunun geri kalanını korumasını umdu. Elenna ise uzun bir kumaş parçasını ağzını ve burnunu kapatacak şekilde yüzüne sarmıştı. Tom, yalnızca kızın gözlerini görebiliyordu.

Çölde ilerlemeden önce Tom, pusulasını çıkardı. Babası Taladon, bu pusulayı yıllar önce Tom'un Erinnel'deki amcasına ve teyzesine bırakmış, büyüyünce Tom'a vermelerini istemişti. Ardından da ortadan kaybolmuştu. Tom, bir kez daha pusulanın arkasındaki yazıyı okudu: "Oğlum için." Zırh kalbine güç veriyordu ama Tom pusulaya baktığında, Taladon yanındaymış gibi babasına yakın hissediyor, cesareti artıyordu.

Pusulaya baktı. Pusulanın iğnesi, *Kader* ve *Tehlike* kelimeleri arasında çılgınca hareket ediyordu. Onu kullanmak için vakit henüz

erkendi. Tom pusulayı tekrar cebine sokuşturarak kararlılıkla dişlerini sıktı.

Başka şansları yoktu, Tom ve Elenna yollarına devam etmeliydiler. Tom, kılıcını kontrol etti ve kalkanını koluna geçirdi. Önceki görevinde özgür bıraktığı Avantia'nın iyi Canavarları; Ateş Ejderhası Ferno, Deniz Yılanı Sepron, Dağ Trolü Arkta, At-Adam Tagus, Kar Canavarı Nanuk ve Alev Kuşu Epos'dan aldığı sihirli hediyeler, kalkanının üstündeydi. Onlara ihtiyacı olursa, yardımına geleceklerini biliyordu.

Böylece yavaş yavaş çölde ilerlemeye başladılar. Fırtına ve Gümüş sessizdi. Fırtına kararlı adımlarla ağır ağır ilerliyor, Tom ve Elenna ise atın yanında yürüyorlardı. Tom, uzanıp atın boynunu okşayarak "İyi gidiyorsun oğlum," diye mırıldandı. "Buradan bir an önce kurtuluruz umarım."

Elenna, Fırtına'nın gölgesinde yürüyen Gümüş'e baktı. "Tüm bunlar bittiğinde," diye söz verdi, "sana Avantia'nın en büyük kabında su vereceğim." Gümüş, Elenna'nın sözlerini onaylarcasına inledi.

Kum tepelerinin arasında yorgun argın ilerliyorlardı ve arkalarında bıraktıkları kasaba, gözden kaybolmuştu. Tek izlemeleri gereken, Büyücü Aduro'nun sihirli haritasında parlayan kırmızı çizgiydi.

Güneş batmaya başlamıştı ama yine de ortalığı cehennem gibi kavurmaya devam ediyordu. O sırada küçük grup, garip bir ıslık sesi işitti.

"Bu da neyin nesi?" diye sordu Tom, huzursuz bir ifadeyle Elenna'ya bakarak.

İkisi de dönüp arkalarına baktılar. Tom, önce kum tepelerinden başka bir şey göremedi.

Ardından Elenna ileriye işaret ederek “Bak!” diye bağırdı.

Tom güneşin puslandığını gördü; sanki önüne ince bir perde çekilmiş gibiydi. Gökyüzü ise kirli sarı rengini almıştı.

“Kum bu!” diye bağırdı. “Bir kum fırtınası!”

Tepelerinde kumlar, dev bir hortum halinde dönüp duruyorlardı. Tom başını yukarı kaldırdığında hortumun tanıdık, korkunç bir şekle büründüğünü gördü.

Malvel’di bu!

BEŞİNCİ BÖLÜM KUM FIRTINASI!

Kara Büyücü'nün karanlık kahkahası, kum tepelerinin arasında yankılandı. "Avantia'nın kahramanı!" diye haykırdı. "Çölde pek rahat etmedin, değil mi?"

Kum hortumu, neredeyse gökyüzünün yarısını kaplayacak şekilde genişledi ve Tom ile Elenna, birdenbire elleri arkadan bağlanmış Büyücü Aduro'yu gördüler.

Bir sandalyeye bağlanmıştı ve sandalye, halatlarla fokur fokur kaynayan ziftle dolu bir çukurun üzerine sarkıtılmıştı. Tom, bu manzaraya dehşetle baktı.

“Hayır!” diye bağırdı Elenna, elleriyle ağzını kapayarak.

“Ne yaptın sen?” diye bağırdı Tom kılıcını çekerek.

Malvel, pis pis sırıttı. “Benim ne yaptığım değil, senin *ne yapacağıın* önemli. Görevin boyunca kendinden emin olamadığın her anda, arkadaşının sandalyesini çukura biraz daha indireceğim. Aduro’nun hayatta kalıp kalmaması *sana* bağlı kahraman Tom.”

O konuşurken, Tom’un içine bir kararsızlık çöktü. Büyücü Aduro’nun hayatının sorumluluğunu nasıl alabilirdi? Bilinmedik bir Canavarın onu beklediği zorlu bir çölde ilerlemek, zaten güç bir işti.

Birdenbire Aduro’nun sandalyesi aşağı indi, o sırada Malvel’in alaycı kahkahası Tom’un kulaklarında çınlıyordu.

“Gördün mü? Kendine güvensen iyi olur Tom, yoksa Aduro ölür.”

“Hayır!” diye bağırarak Tom’un öfkesi, içindeki küçük şüpheleri dağıtmayı başarmıştı ve üstündeki zırh kalbine güç veriyordu. Kötü büyücüyü yenecekti! “Damarlarımdaki kan akmaya devam ettikçe,” diye yemin etti. “Aduro’yu kurtaracağım!”

“*Kazanamayacaksınız!*” diye bağırdı Elenna da kötü büyücüye baş kaldırarak.

“Böyle düşünmeye devam et,” diyerek sırttı Malvel.

Kara Büyücünün yüzü, savrulan kumların arasında yok oldu ve zavallı Aduro’nun görüntüsü dağıldı. Tom, bir an kendisini yeniden çaresiz hissetti ama hemen kendini toparladı. Kendinden şüphe edemezdi! Bu kadar çok şey ona bağlıken ve görevinde başarılı olması gerekirken zayıf davranamazdı.

Kılıcını yeniden kınına soktu. O sırada savrulan kumlar vücudunu bir kamçı gibi dövüyor, gözlerine kaçıyordu. Kısa bir süre sonra gökyüzünün

tamamen gözden kaybolduğunu fark etti. Hemen yakınında olduklarını bilmesine rağmen, Elenna ve hayvan arkadaşlarını göremiyordu.

Elenna'nın "Tom!" diye seslenen sesi, ıslık çalar gibi esen rüzgârın arasından yükseldi.

Tom etrafını göremeden elini boşluğa uzattı ve Elenna'nın parmaklarına dokununca rahatladı. Rüzgâra rağmen, parmaklarını birbirlerine kenetlediler. Ardından şiddetli bir fırtına ayaklarını yerden kesti ve onları yere fırlattı. Bir yerlerden Gümüş'ün uluması duyuluyordu.

Tom, kumun tepelerinde biriktiğini hissedebiliyordu. Kum taneciklerini silkelemeye çalıştı ama kum yağmur gibi yağmaya devam ediyor, gözlerine ve ağızına dolarak nefes almasını güçleştiriyordu. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Midesine korkudan bir sancı saplanmıştı. Elenna'yla diri diri kuma gömüleceklerdi!

“Bu macera böyle mi sona erecek?” diye düşündü.

Ardından altın göğüslüğün ona güç verdiğini hatırladı. Belki de kendini ve Elenna’yı bu durumdan kurtarabilirdi! Kaslarını esneterek sırtındaki kumu atmaya çalıştı. Başlangıçta hiçbir şey kıvıldamadı; bir kayayı itmeye çalışmaktan farksızdı bu. Fakat Tom pes etmedi ve kumun ezici ağırlığını kaldırmaya devam etti.

uzandı ve Elenna'nın kolundan tutarak kızın kalkmasına yardım etti. Elenna ayağa kalktığında öksürüp kum tükürüyor, bir yandan da gözlerindeki kumu temizlemeye çalışıyordu.

Tom, gözlerini kırıştırıp etrafına bakındı. Fırtına yavaşlamıştı ama hava hâlâ oraya buraya savrulan kum tanecikleri ve kalıntılarla doluydu. Neyse ki sihirli miğfer, Tom'un etrafını görebilmesini sağlıyordu. Atı Fırtına, yakınlardaydı ve Tom onu çağırınca yanına geldi. Atın boynunu okşayan çocuk, hayvanın iyi olmasına çok sevinmişti.

İyi ama Gümüş neredeydi? Tom etrafta kurdun izine rastlamamıştı.

Elenna'yı omuzlarından sarsarak "Gümüş kayıp!" dedi.

ALTINCI BÖLÜM CANAVARIN İZİNDE

Yeni bir kum tepesi oluşmuştu. Tom ve Elenna, her adımlarında ayakları kuma gömülmesine rağmen tepeye tırmandılar. En tepeye çıktıklarında, Tom altın miğferin yardımıyla önlerinde uzanan uçsuz bucaksız çölü görebildi. Ama alabildiğine uzanan kum denizinin arasında Gümüş'ten hiç iz yoktu.

“Gümüş neredesin?” diye seslendi Elenna. Sesinden çok telaşlandığı belliydi. “Gümüş!”

Fırtına'dan gelen zayıf bir inilti duyunca, dönüp ata baktılar. Fırtına başını üç defa aynı yöne doğru salladı ve tekrar kişnedi. Tom kafası karışmış bir halde ata bakıyordu.

“Nerede olduğunu biliyor!” diye bağırdı Elenna. “Fırtına, Gümüş’ün nereye gömüldüğünü biliyor Tom!”

Birlikte kum tepesinden aşağıya kaydılar ve diz üstü çökerek kumları elleriyle kazmaya başladılar. Tom ellerini kuma daldırmıştı ama yakıcı sıcaklıktan başka bir şey hissedemiyordu.

Ardından parmakları sert bir şeye dokundu ve “Burada!” diye bağırdı.

Elenna’yla, bulduğu noktayı kazmaya başladılar. Sonunda Gümüş’ün kumla kaplanmış gri-beyaz kürklü başı ortaya çıkmıştı.

“Yaşasın!” diye bağırın Elenna, heyecanla yumruğunu havaya kaldırdı.

Elenna ve Tom, kurdu kumun içinden kurtarana dek kazdılar.

Hayvan hareket etmiyordu. Tom'un kalbi, korkuyla doldu.

Elenna, kurt dostunun üzerine eğilmiş, bir kumaş parçasıyla gözlerinin ve dişlerinin etrafındaki kum taneciklerini temizliyordu. Gümüş birdenbire yüksek sesle hapşırıldı. Gözlerini kırıştırdı ve kuyruğunu kuma vurarak hafifçe sallamaya başladı.

“Yaşıyor!” diye bağırdı Elenna yaşlı gözlerle. “İyileşecek.”

Kurt, patilerini hareket ettirdi ve silkinerek üstündeki kumları etrafa savurdu.

Tom, rahatlayarak gülümsedi ve atın yanına gitti. Deri su kabını alarak Gümüş ile Fırtına'ya su içirdi. Ardından o ve Elenna da birer yudum su aldılar.

Su kabının yarıdan fazlası hâlâ doluydu ama Tom suyun onlara ne kadar süre yeteceğini bilmiyordu. Su kabının kapağını sıkıca kapatarak “Yola koyulmamızın vakti geldi,” dedi.

“Evet, ama nereye gideceğiz?” diye sordu Elenna etrafına bakınarak.

Çöl, fırtınadan sonra tamamen farklı görünüyordu. Tüm izler yok olmuştu. Tom artık hangi yönden geldiklerini ve hangi yöne gitmeleri gerektiğini bilmiyordu.

Fırtına'nın sırtındaki çantadan Büyücü Aduro'nun haritasını çıkardı. Parlayan kırmızı çizgi, hâlâ çölü işaret ediyordu. İşaret ettiği bölgede altın zırhın bacak parçalarının görüntüsü vardı. Ama harita pek işlerine yaramıyordu çünkü yola nereden çıktıklarını artık bilmiyorlardı.

Fırtınadan sonra yere inen kum taneciklerinin ardından güneş, tekrar gökyüzünde belirdi. Artık

batmak üzereydi ve Tom, geceyi içinde Malvel'in Canavarının gizli olduğu bir çölde geçirmek istemiyordu. Hızla karar vermeleri gerekiyordu.

“Bence güneşe doğru ilerlemeliyiz,” dedi Elenna işaret ederek. “Batıdan battığını biliyoruz.”

Tom yeniden haritaya baktı. Zırhın bacak parçaları, kasabanın batısında görünüyordu. Eğer yanlış bir karar verirse, hepsinin sonu gelebilirdi. Ardından aklına çaresizce zift çukuruna doğru indirilmekte olan Büyücü Aduro'nun görüntüsü geldi. Tom kararsızlığa düşemeyeceğini biliyordu. Güçlü ve cesur olmalıydı, yoksa büyücü ölecekti.

“Doğru,” dedi haritayı katlayıp yeniden çantasına koyarak. “Haydi gidelim.”

Fırtına'ya yolu göstererek, kum tepelerinin arasından güneşe doğru yola koyuldular. Çöl hâlâ sıcaktan kavruluyor, sıcak rüzgâr bir yılan gibi

ıslık çala çala eserek, etraflarındaki kumu havaya savuruyordu.

Tom, zırhın içinde buram buram terliyordu. Metal zırhın ve kıyafetlerinin içine kum tanecikleri dolmuştu ve onu fena halde kaşındırıyordu. Ama Tom umudunu kaybetmemeye kararlıydı. Canavarı Aduro ve tüm Avantia için bulacak ve onu yenecekti.

Uzun bir süre kumların arasında ilerlediler. Tom, miğferin yardımıyla kumların kaygan ve düzgün görüntüsünü bozan bir şey fark etti. Gördüğü şeye ulaşana dek hızlı hızlı yürüdü. Kumların üzerinde göz alabildiğine uzanan, dalga dalga bir iz vardı.

“Güzel görünüyor,” dedi Elenna eğilip kumdaki izleri hayranlıkla izleyerek. “Bunu ne yapmış olabilir?”

Tom, kafası karışmış bir halde başını salladı.

“Sanki Sepron denizde yüzmek yerine çölden geçmiş de bu izi bırakmış gibi görünüyor.”

Elenna başını kaldırıp Tom’a baktı. “Sepron çöle asla gelmez.”

“Hayır,” dedi Tom kasvetle. “Ama belli ki burada başka bir şey var.”

“Malvel’in Canavarı mı?” diye sordu Elenna endişeyle etrafına bakarak. “Sence bu onun izi mi?”

Tom başını salladı. “İzi takip etmeliyiz.”

Elenna tekrar ayağa kalktı. “Evet. Canavarla ne kadar çabuk karşılaşırsak o kadar iyi olur.”

Tom, yolu gösterdi. Kumdaki izler, tepecikler boyunca sürüp gidiyordu. Tom, bir an izlerin sonsuza kadar devam edeceğini düşündü. Canavar aniden ortaya çıkabilir diye dikkatle etrafı izliyor ve sesleri dinliyordu ama ortalık sessizliğe gömülmüştü.

Yavaş yavaş çölün değişmekte olduğunu fark etti. Bitmek tükenmek bilmeyen kum tepeleri yerine yer yer kayalar belirmeye başlamıştı. Gölgelerinde ise cılız bitkiler büyümüştü. Kısa süre sonra birer kule gibi uzun kaktüslerin arasından geçtiler. İzler tümseklerin arasından kayalara doğru ilerliyordu.

“Sanırım yaklaşıyoruz,” dedi Tom sessizce.

Elenna, başını havaya dikerek endişeyle etrafına

baktı. “Burası beni korkutuyor,” diye fısıldadı.
“Bence Fırtına ve Gümüş’ü burada bırakıp, yola
ikimiz devam etmeliyiz.”

“İyi fikir,” diye yanıt verdi Tom. Hayvan
arkadaşlarını da tehlikeye atmanın anlamı yoktu.

Tom, Fırtına ve Gümüş’ü bir kayanın gölgesine
götürdü. İkisine de su verdikten sonra su kabını
kemerine bağladı ve “Haydi!” diye seslendi
Elenna’ya.

İkisi, kayaların arasından izleri takip etmeye
devam ettiler. Zemin kayalarla kaplandıkça dalgalı
izler yok oluyor ama kumlar belirince izler yeniden
ortaya çıkıyordu.

Tom, sonunda izlerin iki kayanın arasında
yok olduğunu gördü. Elenna’ya baktı. Kızın
tüm vücudu heyecandan gerilmişti, Canavarın
yakınlarda olduğunu biliyordu.

Tom, önce dizlerinin üstüne çöktü, ardından karnının üstüne yattı. “Yaklaştığımızı eminim artık,” diye fısıldadı Elenna’ya. “Sessiz *olmalı* ve gizlenmeliyiz.”

Üstünde zırhıyla yerde sürünerek ilerledi. Elenna da onu izliyordu.

İzlerin kaybolduğu noktaya dek süründü ve aşağıya göz attı Tom.

Önlerindeki zemin çukurlaşarak bir vadiye açılıyordu ve tam karşılarında Malvel'in Canavarı vardı. Tom dehşetle nefesini tuttu ve Elenna'ya baktı.

Sıcak bir rüzgâr kum tanelerini savurarak esmeye başladı ve Tom'un kulağına bir isim fısıldadı:

“Vipero...”

YEDİNCİ BÖLÜM

ATEŞLE SINAV

Tom, vadiden aşağı baktı. İşte Canavar karşısındaydı! Vipero'nun vücudu bir yılan görünümündeydi ve kumların üstünde kırmızı ve yeşil pullarıyla kıvrılmıştı. Yılanın kafasının olması gereken yerde ise kaslı bir erkek gövdesi vardı. Pullu boynu ikiye ayrılıyor ve her iki ucundan üçgen biçimli birer yılan başı uzanıyordu. İki baş da öfkeyle tıslayarak sağa sola uzanıyor, kırmızı

boncuk gibi gözleriyle çölü dikkatle tarıyordu.

Tom içindeki ürpertiği bastırdı. Ardından yılanın gövdesinin kıvrımları arasındaki, zırhın altın bacak kısmını fark etti. Metalin üstündeki işlemler güneş ışığında parlıyordu.

Tom, yılandan oldukça uzakta olmasına rağmen Canavar'ın vücudundan yayılan sıcak dalgaları hissedebiliyordu. Vipero ile arasında ateşten bir duvar vardı sanki.

“Çöl bu yüzden olduğundan daha sıcak,” diye fısıldadı Elenna'ya.

“Ve bu yüzden tüm kuyular kurumuş,” dedi Elenna onaylayarak.

Tom, babasının pusulasını bulmak için ceplerini karıştırdı ve pusulayı Vipero'ya doğru tuttu. Pusulanın ibresi, dönerek doğrudan *Tehlike* kelimesini gösterdi.

Fakat tehlike ne olursa olsun, Canavarla

karşılaşmak zorundaydı. Ayrıca bu sefer her zamankinden daha cesur olmalıydı çünkü hissedeceği en küçük şüphe bile Aduro'yu kaynar zift çukuruna bir adım daha yaklaştıracaktı.

Tom pusulayı bir kenara koydu ve kılıcını kınından çıkardı. Elenna bir elini Tom'un omzuna koydu. Sıcak havaya rağmen yüzündeki bütün kan çekilmiş ve gözleri korkuyla büyümüşü.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu. “Tehlikenin üstüne böyle doğrudan yürümene izin veremem.”

Tom gülümsemeye çalıştı. “Viper0'nun etrafından dolaşacağım, sonra arkasından yaklaşıarak onu şaşırtacağım.”

Elenna da gülümsemeyi başardı. “Bu harika bir plan.”

Vadinin etrafında dikkatle sürünerek ilerlemeye başladılar. Kayaların ardında gizlenerek ilerliyorlardı. Geçtikleri yerlerde daha büyük ve

dikenli kaktüsler vardı ve Tom ile Elenna, sık bitkilerin arasından yollarını bulmaya çalışıyorlardı. Bir kaktüsün dikenini derisine battığında, Tom bağırılmamak için dudaklarını ısırırdı. Elenna'nın eline de uzun bir diken saplanmıştı. Kız, elindeki kumaşı, kanamaya başlayan yarasına bastırdı.

Artık Viper'o'ya çok yaklaşmışlardı. Tom kaktüslerin arasından baktığında Canavarın kıvrımlarını görebiliyordu. Yılanın iki kafası da başka yöne çevrilmişti. Biri ufku izliyor diğeri ise gözlerini zırhın bacak kısmına dikmiş bakıyordu.

Fakat kaktüsler, çölün o kısmında daha sıktı. Tom, iki kalın kaktüsü ayırıp kendine yol açmaya çalışırken, bir şeyin kemerini çektiğini hissetti. Etrafına baktı ve... o da ne? Deri su kabı, kaktüslerin sivri dikenleriyle delinmişti! Kap boylu boyunca yırtılmıştı ve değerli suları kumlara süzülüyordu.

“Hayır!” diye bağırdı Elenna. Parçalanmış su kabını kaptı ve kalan son birkaç damla suyu emmek için dudaklarına yapıştırdı.

O sırada Tom, birdenbire Viper0'nun uzandığı vadiden bir tıslama sesi geldiğini duydu. Yılanın iki kafası da etrafı tarıyor, Canavar öfkeyle sesin nereden geldiğini anlamaya çalışırken, dört gözü de kıpkırmızı parlıyordu.

“Yere eğil!” diye fısıldadı Tom.

Elenna ile ikisi, hemen yere uzandılar. Tom'un vücudu gerilmiş, kalbi deli gibi çarpıyordu. Yavaş yavaş gevşedi. Vipero onları görmemişti.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Elenna.

"Önemli değil," dedi Tom. Fakat Canavarı yenip çölden sağ salim çıkmayı nasıl başaracaklarını düşünüyordu. Artık suları kalmamıştı ve ağzı şimdiden kurumuştı.

Bir kez daha cebinden babasının pusulasını çıkardı ve Vipero'nun bulunduğu yöne doğru tuttu. İbre, önce sağa sola hareket etti, nereyi göstereceğine karar verememiş gibiydi. Ardından çölden solgun bir gölge geçti. Tom başını kaldırdığında güneşin önünden küçük bir bulut geçtiğini gördü. Tekrar pusulaya baktığında iğne "*Kader*" kelimesini gösterdi.

"Zamanı geldi," dedi Tom.

SEKİZİNCİ BÖLÜM ZEHİRLİ DİŞLER

Tom ve Elenna, emekleyerek vadiye doğru ilerlediler. Birkaç adım gittikten sonra Tom, doğrudan Vipero'ya doğru giden kurumuş bir nehir yatağı fark etti.

“Haydi bu taraftan gidelim,” diye fısıldadı Elenna'ya. “Burası bizi Canavardan gizleyecektir.”

Dere yatağında daha hızlı hareket edebilirlerdi çünkü kurumuş yatağın yüksek kenarları, onları

yılan adamın gözlerinden gizliyordu. Fakat yine de dikkatlice sürünmeye dikkat ettiler çünkü taşlar yerinden oynadığında çıkan ses bile Canavarın dikkatini üstlerine çekebilirdi.

Yolu yarılacaklarında, Tom, kayaların üstünden ne kadar yolları kaldığına baktı. Gördüğü şey üzerine donakaldı. Vadinin dibinde ıslıl ıslıl, masmavi bir göl uzanıyordu.

“Nasıl oldu da bunu görmedik?” diye fısıldadı Elenna’ya.

Fakat arkadaşı gizlendiği yerden çıkmış, göle doğru yokuş aşağı koşmaya başlamıştı bile. Tom da Elenna’yı izledi. Kendisini serin sulara attığını hayal ettikçe, tüm vücudu sıcaktan daha da yanıyordu sanki.

Koşarken ayağı bir kayaya takıldı ve düştü. Ardından tekrar ayağa kalktı ve birkaç adım daha atarak göle ulaştı. Kulağına bir tıslama sesi gelir

gelmez kendini yere attı. Bulunduğu noktadan gölün kıyayı döven dalgalarını görebiliyordu.

Fakat tek hissedebildiği, su yerine kupkuru kumdu ne yazık ki. Tom sıkıntı ve acıyla haykırdı. Gördüğü, hayali bir vahaydı. Vadinin tabanında göl yerine kızgın kum vardı. Elenna ise elleriyle yüzünü kapamış, bitkinlikten ağlamak üzereydi. Tom, boğazının kuruduğunu hissetti. Altın zırh kalbine güç vermesine rağmen, daha fazla dayanamayacağını biliyordu. Canavarla savaşamadan, çölün yakıcı sıcağı onu alt etmişti.

Ardından, kaynar zift çukuruna doğru sarkıtılan Büyücü Aduro'yu hatırladı. Tom'un cesareti azaldığına göre, Aduro çukura daha da yaklaşmış olmalıydı. Belki de artık çok geçti ve iyi büyüçü ölmüştü.

Hayır! Tom umudunu kaybetmeyi reddediyordu. Kendini zorlayarak ayağa kalktı, yola devam etmeye kararlıydı.

O sırada, üzerine bir gölge düştü. Tom başını kaldırdığında güneşi kapatmış bulutlar göreceğini düşünüyordu. Ancak gökyüzü masmavi ve açıktı. Tekrar aşağı baktığında gölgenin iki yana doğru yayıldığını gördü. Birden gölgenin tepesi geriye çekilerek iki belirgin şekle ayrıldı...

Tom, birdenbire neye baktığını anlayıverdi: Canavarın gölgesi idi bu! Vipero onu ısırarak için hamle yaparken, Tom kendini kenara attı. Canavarın dişlerinden fışkıran zehir, havada bir yay çizerek kumların üstüne düştü.

Tom, Elenna'yı omuzlarından kavrayıp kendine doğru çekerek ayağı kaldırdı. "Canavarla mücadele etmeliyiz! Hemen!" diye haykırdı.

Vipero'nun iki yılan kafası Tom ve Elenna'ya kilitlenmiş, zehirli dişleri ortaya çıkmıştı. İki çatallı dili, onları tehdit edercesine hareket edip duruyordu. Tom, Canavarın iki ağzından gelen iğrenç kokudan boğulacak gibi olmuştu.

“Buraya!” diye bağıarak, kendini bir yana savurdu. Elenna ise tam aksi yöne atlayarak kumlarda yuvarlandı ve tekrar ayağa kalktı.

Vipero'nun kafaları, öfkeyle tısladı. Tom bu savaşın ne kadar zor olacağını fark etmişti. Yılan adam ikisine birden aynı anda saldırabilirdi ve böyle bir Canavarla ilk kez karşılaşmışlardı. Kılıcını çekti ve kalkanını kaldırdı.

Böylece ona saldıran kafalardan birini engellemeyi başarmıştı. Vipero'nun dişleri, kalkanın cilalı yüzeyine saplanmıştı.

“Elenna!” diye seslendi Tom. “Dikkatini dağıtmalıyız. Ben sana işaret verdiğimde arkasından üstüne zıpla.”

Elenna, onu duyduğunu belli edercesine tek elini kaldırdı. Sıcak ve kuru hava yüzünden nefes nefese kalmıştı ama şimdi kararlı görünüyordu.

Tom, kılıcını savurdu. Kılıç, Vipero'nun kafalarını ıskalayarak, havada daireler çizdi. Canavar öfkeyle tısladı ve geri çekildi. Tom, Canavarın yeniden saldırmaya hazırlandığını farkındaydı.

“Şimdi!” diye bağırdı Elenna'ya.

Elenna ileri atılarak yılan adamın kuyruğunu kaptı. Şaşırın Vipero bir başını ona çevirdi.

Tom, ne yazık ki Canavarın ne kadar hızlı olduğunu bilmiyordu. O daha hareket bile edemeden Vipero ileriye atıldı ve dişlerini Elenna'nın koluna geçirdi.

Elenna acıyla çığlık attı ve Vipero'nun kuyruğunu bırakmak zorunda kaldı. Bir an kumların üstünde sendeledi. Ardından yere devrilerek hareketsiz kaldı.

Tom, dehşet içinde arkadaşının yerde yatan vücuduna bakıyordu. Ne yapmıştı?

DOKUZUNCU BÖLÜM

CANAVARA KARŞI SAVAŞ

Vipero, büyüleyici bakışlarıyla Tom'a döndü. Çocuk, olduğu yerde kaskatı kesilmişti. Az önce olanlara inanamıyor ve çaresizce Elenna'nın yanına koşmak istiyordu. Ama Vipero yolunu kesmişken bunu yapması olanaksızdı.

“Haydi yılan adam!” diye bağırdı. Zincir zırh, kalbine güç veriyordu. “Kılıcımla yüzleşecek kadar cesur musun?”

Vipero'nun iki kafası da öne arkaya eğildi. Tom, onun ne zaman saldıracağını kestiremiyordu. Bir kafaya odaklandığında diğeri öne çıkıyor, dişlerini gösteriyordu. Kılıcını savurdu ama kafalar hızla geri çekildi. Vipero hâlâ Elenna ve zırhın bacak parçalarına giden yolu kapatmış haldeydi.

Yılan Adam Vipero

Tom kan ter içinde kalmıştı ve sıcaktan başı dönüyordu. Daha fazla savaşamayacağını biliyordu. Vipero onu yorup, en savunmasız anında çocuğa saldıracaktı. Canavar dört gözüyle onu izleyip iki kafasıyla ayrı ayrı saldırabilecekken, onu yenebileceğini düşünmüyordu.

Birdenbire nal sesleri duydu. Önce hayal gördüğünü sandı ama omzundan geriye baktığında Fırtına ve Gümüş'ün vadiden aşağı doğru koşmakta olduklarını gördü. Tom hayvan arkadaşlarının ona yardıma geldiklerini anlayınca, içinde yeni bir güç doğdu.

Fırtına'nın bedeni, terden kayganlaşmıştı. Gümüş de hızlı hızlı nefes alıp veriyordu ama ikisi de hiç duraklamadan, doğrudan Vipero'ya doğru koştular. Canavar Tom'dan uzaklaşarak ata ve kurda doğru yöneldi. Ağzını sanki ikisini de canlı canlı yutacakmış gibi açmıştı. Ama Fırtına ve Gümüş, korkusuzca onun karşısında dikiliyorlardı. Gümüş vahşi bir şekilde havladı, Fırtına da şaha kalkarak toynaklarıyla havayı tekmeledi.

Tom'un beklediği fırsattı bu. Öne doğru atıldı ve kılıcını Vipero'ya doğru savurdu. Bir vuruşta Canavarın iki yılan kafasını birden kolaylıkla kesivermişti.

Vipero'nun bedeni çuval gibi yere yığıldı.

Gövdesi birkaç kere büküldü, ardından hareketsiz kaldı.

Tom rahatlayarak olduğu yere çöktü. Malvel'in kötü Canavarlarından biri daha ortadan kalkmıştı! Artık Elenna'ya yardım edebilecekti.

Fakat Tom daha hareket etmeden ürkütücü bir tıslama duydu. İki yılan kafası hareket ediyordu! Tom bir an hiçbir şey yapamadan dehşetle olduğu yerde bakakaldı. Vipero'nun gövdesinin kalanı hareketsizdi ama kafalar hâlâ canlıydı!

Tom, bunun olacağını asla tahmin edemezdi. "Biraz daha yardıma ihtiyacım var," diye düşündü ve kalkanındaki sihirli hediyelere baktı. Avantia'nın dost canavarlarından hangisini yardımına çağırabilirdi?

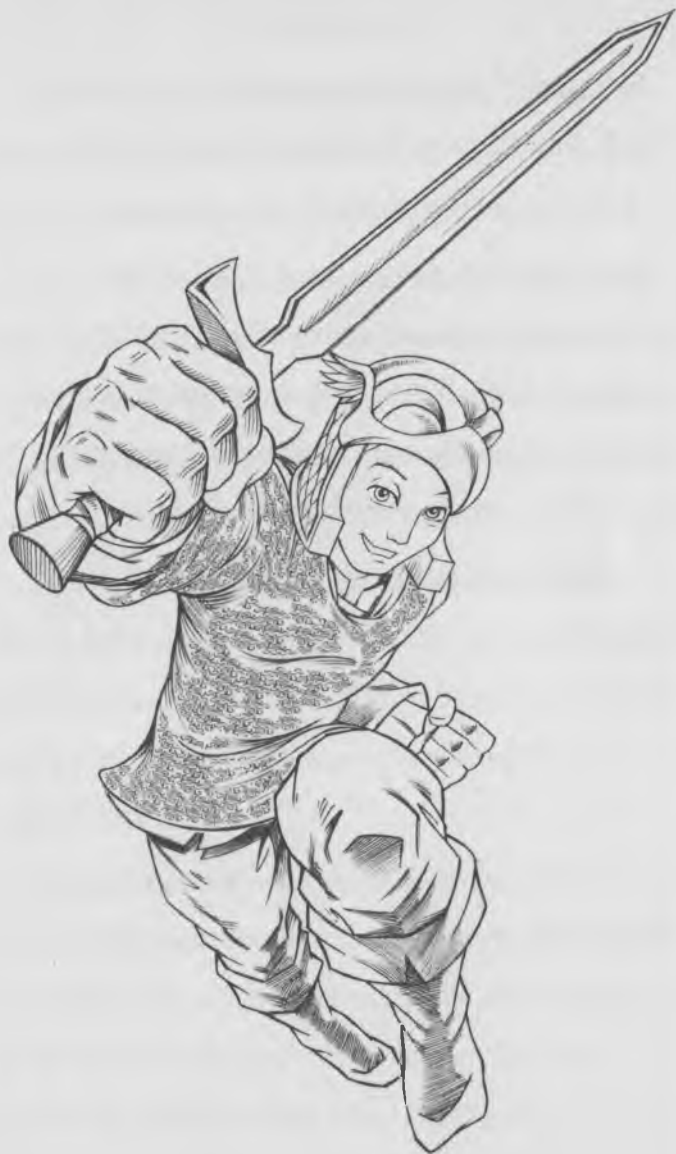
"Epos!" dedi yüksek sesle ve kalkanındaki kuş pençesini hızla ovuşturdu. Dev ateş kuşunun hemen yardımına geleceğini hayal etti. Fakat altın miğferin yardımıyla gökyüzünü incelediğinde, hiçbir şey göremedi. Dostane canavardan hiç iz yoktu.

Birdenbire yılanın iki kafası da Tom'a yöneldi. Çocuk, kılıcını çaresizce onlara doğru savurdu.

“Epos neredesin? Acele et!” diye yalvardı.

Kalkanıyla kendisini yılanın dişlerinden korumaya hazırlandı. Canavarın ona yeniden saldıracağı belliydi. Ama kalkanın ağırlığı Tom'un dengesini bozdu. Sendeleyerek sıcak kumların üstüne düştü ve kılıcı elinden savruldu gitti.

“Buraya kadarmış,” diye düşündü. “Malvel kazandı.”

ONUNCU BÖLÜM

EPOS

Tam o sırada Tom, vahşi bir çığlık duydu ve dönüp yukarı baktı.

Epos gelmişti!

Muhteşem alev kuşu, gökyüzünde süzülüyordu. Altın gibi ışıldayan kırmızı kanatları, güneşten daha parlaktı sanki. Kuyruğundan alev fışkırıyor, pençelerinden altın bir ışık yayılıyordu. Pençelerini uzatarak aşağıya doğru süzüldü. Epos, Vipero'nun

yılan kafalarını hedef almıştı ama kafalar kuşun parlak pençelerinden kaçtılar.

Epos, tekrar gökyüzüne yükseldi fakat Vipero'nun kafaları tekrar Tom'a saldırınca, onları geri püskürtmek için döndü. Kafalar Tom'a ulaşmaya çalışıyor, tıslayarak tehditkâr bir biçimde ileri geri savruluyorlardı. Ama alev kuşu, her seferinde onlara mani oluyordu.

Tom ayağa kalktı. Etrafına bakınca, kılıcının bir kayanın dibinde olduğunu gördü. Kılıcı kapıp, yüzünü Vipero'nun yılan kafalarına çevirdi.

Fakat birdenbire kafaların bir kılıçla öldürülemeyeceklerini anladı. Onları ikiye bölse bile kalan kısımlar yeniden saldıracaktı. Ne yapmalıydı? Sıcaktan bitkin düşmüş bir halde düşünmeye çalıştı.

Ardından, yakınlarında dev kaktüslerden birinin olduğunu fark etti. Ölümcül dikenleri göze

çarpıyordu. İşte aradığı buydu! Tom, Vipero'nun kafalarını kaktüslerle yok edebilirdi.

Tom yeniden bitkinin yanına yürüdü, kılıcını iki kafaya doğru sallıyordu. "Haydi!" diye bağırdı.

Epos, alevli kanatlarını çırptı ve Tom'un tepesinde yükseldi. İki yılan kafası hızla kumlara doğru geri çekilip tekrar saldırmaya hazırlandılar.

Tom, başını kaldırıp ardına kadar açılmış iki

çeneye baktı. Boğazları siyahtı ve sarı dişlerinin ucundan kumlara zehir damlıyordu. Tom, buram buram ona doğru gelen korkunç kokudan boğulmak üzereydi.

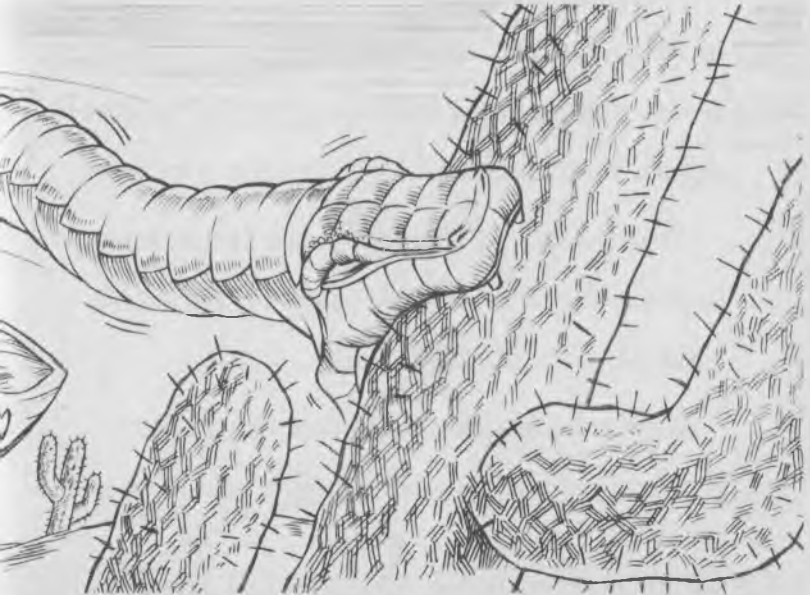
Kafalardan biri, aniden öfkeyle tıslayarak öne atıldı ama Tom, kendini diğer tarafa atarak kaçtı. Kafanın dişleri, Tom yerine kaktüse saplanmıştı. Kafa geri çekilmeye çalıştı ama dikenlere takıldığından kımıldayamadı.

"Takıldı!" diye bağırdı Tom zaferle.

Kılıcını Canavarın kafasının kalın derisine sapladı ve onu kaktüse iyice çiviledi. Bunun üzerine yılan kafasındaki yaradan, cıva seli gibi gümüş renkli kan akmaya başladı.

Ardından Epos ikinci kafaya saldırdı ve pençeleriyle onu başka bir kaktüse mıhladı. Geri çekilirken altın pençelerinden birini kafada bırakarak kaktüse iyice saplanmasını sağlamıştı. Gümüş renkli kan, yapışkan bir akıntı halinde akmaya devam ediyordu.

Yeniden havaya yükselen Epos, kanatlarını çırparak bir ateş topu yarattı ve onu kaktüslere doğru fırlattı. Epos, Malvel'in lanetinin etkisindeyken, ateş toplarının hedefi Tom'du. Oysa şimdi, alev kuşu bu topları ona yardım etmek için fırlatıyordu.

Vipero'nun kafaları, kaktüslerden kurtulmak için deli gibi debeleniyordu. Tom kılıcını çekerek ateş topundan uzaklaşmak için geri çekildi. Fakat alevler saçan top ateşten kuyruğuyla havaya fırladığında, Tom, onun hedefi ıskalayacağını anladı. Kılıcını kaldırarak topun kaktüse vurmasını sağladı. Kaktüsün dallarını bir anda alevler sardı.

Yılan kafaları, ateş topunun ısıyla ışıdamaya başlamıştı şimdi. Kafalardan tüyler ürperten bir çığlık yükseldi ve aniden kesildi.

İki yılan kafası da yok olmuştu. Az önce kafaların bulunduğu yerden yüzlerce minik, parlak

yeşil yılan çıkararak çöle yayıldı. Hızla hareket ederek kayaların arasına ya da kumların altına gizlendiler. Birkaç dakika içinde hepsi gözden kaybolmuştu.

Tom sonunda rahat bir nefes almıştı. Vipero'yu yenmeyi başarmışlardı! "Teşekkürler Epos!" diye seslendi.

Fakat zaferini kutlayacak zamanı yoktu, hemen

Elenna ile ilgilenmek zorundaydı. Tom kumların arasından arkadaşının yanına koştu ve kendini onun yanına attı. Gümüş, Elenna'nın başında durmuş endişeyle uluyordu.

Kız hâlâ kendinde değildi, ama nefes alıp verdikçe göğsü inip kalkıyordu. Vipero'nun ısırıldığı kolu, kızarmış ve şişmişti.

Tom, çabucak cebinden Maria Teyze'nin şifalı otlarından geriye kalanları çıkardı. Elenna'nın başını kucağına yatırdı ve yapraklarla yarasını ovuşturmaya başladı. Elenna hâlâ kımıldamıyordu.

Tom, bir yaprağı kopardı ve parçalara bölüp arkadaşının ağzına soktu. "Elenna bunları yutmalısın!" diye yalvardı.

O sırada tepelerinde Epos belirmişti.

Gözünde kristal bir gözyaşı belirdi ve Elenna'nın ağzına damladı. Elenna kımıldadı, dudaklarını yaladı ve otları yuttu.

Gümüş, burnuyla Elenna'nın omzunu hafifçe dürttü. Sonunda kız, gözlerini kırıştıırarak açtı. Önce Tom'a ardından Epos'a baktı. Yüzüne bir gülümseme yayılmıştı.

“Kazandın Tom!” diye bağırdı.

Tom, Elenna'nın kalkmasına yardım etti.

Gümüş de kızın yüzünü yalamaya başladı. Elenna ellerini kurdun kalın kürküne daldırıp onu sevgiyle kucakladı. Tom, kızın kolundaki şişliğin inmeye başladığını ve kızarıklığın azaldığını fark etti.

Tom'un bacakları yorgunluktan titriyordu. O sırada yanında pırıl pırıl parlamakta olan iki altın zırh parçasını fark etti. Onları bacaklarına giydi ve bir anda canlandığını, sonsuza dek koşabileceğini hissetti. Yeni bir güç kazanmıştı!

Fakat ufka doğru uzanan kum tepeliklerine bakınca, çölden nasıl kurtulacağız, diye düşündü. Canavar öldüğü için, çöldeki aşırı sıcaklık artık azalmaya başlamıştı. Fakat hava seyahat etmek için hâlâ çok sıcaktı ve artık hiç suları kalmamıştı.

Epos, bir çığlık attı ve yavaşça kumlara indi.

“Bence bizi istediğimiz yere bırakmayı teklif ediyor!” diye bağırdı Tom.

Elenna, alev kuşunun sırtına atladı. Gümüş de onun arkasına zıpladı. Tom ise Fırtına'nın dev kuşun sırtına yerleşmesine yardım etti.

Arkadaşları sırtına yerleştikten sonra Epos kanatlarını çırdı ve yeniden havaya yükseldi. Güneş gökyüzünde alçalmaya, mavi gökyüzü kızıla boyanmaya başlamıştı. Çölün üstünde uçarken altlarında kum tepelikleri uzanıyordu.

Tom, birdenbire onlara doğru gelen küçük, siyah bir bulut fark etti. Buluta yaklaştıkça onun Kara Büyücü Malvel'e dönüştüğünü fark etti. Büyücü Aduro hâlâ sandalyeye bağlıydı ve kaynar zift çukuruna oldukça yaklaşmıştı.

Tom öfkelenmişti. Epos'un boynundaki tüyleri kavrayarak "Cesaretimi korudum ve Vipero'yu yendim!" diye bağırdı.

Malvel'in gözleri, onları tehdit edercesine

parladı. Tom ve Elenna'nın çölden sağ kurtulduklarını görmek, onu sinirlendirmişti.

“Bu sefer kazanmış olabilirsiniz,” diye alay etti çocukla. “Ama bir sonraki Canavar, sizin için gerçek bir sınav olacak. Ondan nasıl kaçacağını görmek istiyorum doğrusu!” Zalim bir kahkaha attı. “Hayatında onun gibi bir örümcek görmemişsinizdir!”

“Bana hangi Canavarı yollarsan yolla savaşırım!” diye karşı çıktı Tom.

“Neden bizimle kendin savaşmıyorsun?” diye bağırdı Elenna kötü büyücüye. “Yoksa korkağın teki misin?”

Yanıt gelmedi. Malvel ve Aduro'nun görüntüsü karanlık bulutla beraber solarak yok oldu. Epos aşağı doğru süzüldü ve kasabanın yanındaki çölün kenarına doğru indi.

Tom, Elenna, Gümüş ve Fırtına yere indiler. Alev kuşu hemen havalandı ve dev kanatlarını çırparak gökyüzüne yükseldi.

“Teşekkürler!” diye seslendi Tom. “Umarım yine karşılaşırız!”

Elenna da vedalaşmak için elini yukarı kaldırdı.

Epos tepelerinde bir çember çizdikten sonra uzaklara doğru uçtu ve giderek küçülüp, minnacık altın bir noktaya dönüştü. Bir süre sonra batan güneşin ışıkları altında gözden kayboldu.

Arkadaşlar, bir an sessizce durdular.

Ardından Elenna gülümsedi. “Gerçek bir şövalye gibi görünüyorsun artık.”

Tom doğruldu. Üzerindeki altın miğfer, zincir zırh, göğüslük ve bacak zırhlarıyla o da kendini bir şövalye gibi hissetmeye başlamıştı.

Peki ama bu yeterli miydi? Tom bir sonraki Canavarla karşılaştıklarında yeniden bir sınavdan geçeceklerini biliyordu. Onu yenebilecek miydi? Ve Aduro'yu hayatta tutabilecek kadar yürekli olabilecek miydi?

Derin bir nefes alıp cesaretini topladı. "Haydi Elenna," dedi. "Bulmamız gereken bir Canavar daha var."

Canavar Peşinde serisi
Altın Zırh kitaplarıyla devam ediyor.
Bir sonraki Canavar Avı'nda Tom'a katılın.

Karşınızda

ÖRÜMCEK KRAL ARAKNİD

Tom ve Elenna altın zırhın parçalarını
bir araya getirip Avantia'yı
kurtarabilecekler mi?

GİRİŞ

Kadınlar dağın kenarında durmuş, kayanın içindeki yarığa bakıyorlardı. Yarık, karanlık ve tekinsiz görünüyordu.

“Gerçekten aşağı inecek misin Etta?” diye sordu kadınlardan ilki.

Arkadaşı, başını evet dercesine sallayarak “Babam bana buradan söz etmişti,” dedi. “Kristal bulmak için en iyi yer burası.”

Dorina ürpererek “Buradan hoşlanmıyorum,” dedi. Omzunun üstünden dağın eteklerindeki karanlık ormana baktı. “Dev örümcek yakınlarda olabilir.”

“Örümcek gün ışığında ormandan çıkmaz,” dedi Etta. O sırada beline bir halat bağlamaya çalışıyordu. “Kesinlikle güvendeyiz.”

Hiçbiri, yıllar önce kaybolan adamlardan bahsetmedi. Adamlar efsanevi Canavarı

avlamak için dağlarda ve ormanda bir maceraya atılmışlardı...

Dorina, kollarını etrafına sararak "Cora, bu sabah evinde örümcek ağlarına rastladığını söyledi," dedi. "Yatağının etrafı dev, yapışkan örümcek ağlarıyla doluymuş. Örümcek yiyecek aramak için dağdan iniyor. Hem de Sprindel'e! Sakın korkmadığınızı söylemeyin bana."

"Eğer örümcek gerçekse, bu mağaralardaki kristaller bizi koruyacaktır," dedi Etta sert sert.

Beline bağlı halatın diğer ucunu yakındaki bir ağacın gövdesine bağladı. Ardından özel bir kabın içine bir mum koydu ve kabı başındaki deri şapkaya taktı. Arkadaşı titreyen ellerle mumu yaktı ve Etta yavaşça karanlık yarığa doğru indi.

"Dikkatli ol!" diye bağırdı Dorina ardından.

Aşağıdaki hava, küflü ve nemliydi. Etta, sanki dağ üstüne bastırıyormuş gibi hissediyordu. Yola devam etmek için kendini zorladı. Şapkasındaki mumun ışığı, loş karanlıkta titriyordu. Kayaların

arasındaki daracık yoldan geçerken ve sert köşelere sürtünürken, kalbinin heyecanla çarptığını hissediyordu.

Mağara genişlemeye başladıkça havanın soğuduğunu hissetti. Altındaki inanılmaz görüntüyü görünce şaşırıp kalmıştı.

Mağara, bir katedral gibiydi adeta. Tavandan dev sarkıtlar iniyor, uçlarından buzlu su damlıyordu. Tabandan kilise kulelerine benzer büyük dikitler yükseliyordu. Mum ışığında, duvarları kaplayan kristallerden loş mavi bir ışık saçılıyordu.

“Dorina!” diye seslendi Etta omzunun üstünden.
“Buldum onları!”

Etta uzanıp, parlayan mavi-yeşil kristalleri kazıyarak almaya çalıştı. Eline güzel bir kristal parçası geldi. Etta kristali havaya kaldırıp, mum ışığında nasıl da parladığını izledi.

Kristalin yansıması, birdenbire gölgelendi. Etta ona yakından baktı ve koluna sürterek ovuşturdu.

Kafası karışmış, kaşlarını çatmıştı. O sırada omzuna bir şeyin damladığını hissetti ve başını yukarı kaldırdı.

Başının üzerindeki zehirli dişlerden tükürükler damlıyordu. Korkudan donakalan Etta, tepesindeki siyah tüylü dev örümceğin altı parlak dişine bakakaldı. Örümceğin gölgesi mağarayı kaplamış, mum ışığında garip bir biçimde titriyordu.

Kristal, Etta'nın elinden düştü. Bağırarak için ağzını açtı ama artık çok geçti. Kalın ipek halatlar, üstüne bir ağ gibi düşüverdi. Sesi kesilmiş, bedeni kayaya yapışmıştı. Yapışkan halatlar her yanını sarmış, nefes almasını engelliyordu. Hareket etmeye çabalayarak kendini kurtarmaya çalıştı. Fakat işe yaramıyordu. Dorina'nın yukarıdan gelen sesini zar zor duyuyordu. Örümcek dev bacaklarıyla kayalara yapışıp onları devirerek Etta'nın geldiği yolu kapatmıştı.

Örümceğin uzun tüylü bacakları, ipeği kurbanının etrafına hızla sararak onu hareket edemeyecek hale getirdi. Sonunda kurbanını dev örümcek ağının ortasına yerleştirmişti.

Ardından beklemeye ve izlemeye başladı.

BİRİNCİ BÖLÜM

KADER!

Avantia'nın dev alev kuşu Epos altın kanatlarını açmış Kızıl Çöl'den uzaklaşırken, Tom ve Elenna, ona el sallıyorlardı.

“Az önce Epos’un sırtında uçtuğumuza inanamıyorum,” dedi Elenna başını sallayarak.

“Fırtına ve Gümüş de inanamıyor buna,” dedi Tom sırtarak. “Kurtlar ve atlar her gün kuşların sırtında seyahat etmiyor.”

Fırtına, siyah yelesini savurarak kişnedi. Ardından eğilerek Elenna'nın yanındaki gümüş kurdu burnuyla dürttü.

Tom'un giydiği altın miğfer, görüşünü keskinleştiriyordu. Alev kuşu ufukta bir noktaya dönüşmüş olsa da hâlâ sırtındaki tüyleri sayabiliyordu. Başındaki miğferi çıkardı. Altın zırhın, Kral Hugo'nun büyücüsü ve arkadaşı

Aduro'yu kurtarmak için ona yardımcı olabilecek dört parçası elindeydi. Aduro, kötü büyücü Malvel tarafından kaçırmıştı.

Altın zincir zırh, savaşırken Tom'u daha yürekli yapıyor, göğüslük korkunç ağırlıkları kaldırmasını sağlıyor, zırhın bacak parçaları da uzun mesafeleri koşabilmesine imkân veriyordu. Tom'un hâlâ bulması gereken iki zırh parçası ve yenmesi gereken iki Canavar vardı. Ancak bunları başardıktan sonra Malvel'i yenilgiye uğratarak Aduro'yu kurtarabilirdi.

Dört arkadaşı, son görevlerinde su aldıkları kasabaya geri dönmek üzere yola koyuldular. Elenna, değiş tokuşla aldıkları su kabını uzattı Tom'a. Çocuk, sudan kana kana içti. Vipero'ya karşı verdikleri mücadelenin anıları zihnine dolmuştu. Malvel'in Canavarı, Tom'un o güne dek karşılaştıklarının en zorlusuydu. Fakat artık yılan adam yok olmuş, çölün tozlarına karışmıştı. Sıra bir sonraki mücadeleye gelmişti.

“Yolumuza devam etmeliyiz,” dedi Tom, kabı tekrar Elenna’ya vererek.

Fırtına hafifçe kişnedi ve Tom’u burnuyla ittirdi.

“Hayır Tom,” dedi Elenna, elini Gümüş’ün sırtına koyarak. “Dinlenmemiz gerekiyor.”

“Fakat Aduro’nun yardımımıza her zamankinden daha çok ihtiyacı var!” diye ısrar etti Tom. “Örümcek Canavarı bulmalıyız!”

“Yorgunsun,” dedi Elenna. “Gücünü toplamaya ihtiyacın var. Bu halinle Aduro’ya yardım edemezsin!”

Tom, Elenna’nın haklı olduğunu biliyordu. İsteksizce altın zırhı çıkardı ve ateş yakmaya koyulan Elenna’nın yanına bıraktı.

Güneş ufukta kaybolur kaybolmaz, çöldeki hava soğudu. Tom ve Elenna, ince bir palmiye ağacının altında kamp kurup ekmekle peynir yediler. Fırtına yakınlardaki çimenlerde otladı. Gümüş de sessizce çölde avlanarak ağzında iki tavşanla geri döndü.

“Yarın ilk işimiz buradan ayrılmak olacak,” dedi Tom. Alevlerin ışığında haritayı inceliyordu. “Bizi çölden uzaklaştırıp zırhın diğer parçasını koruyan örümceğin bulunduğu dağlara götürecektir bir yol var.”

“Mükemmel,” dedi Elenna olduğu yere yerleşerek. “Şimdi uyumaya çalış Tom.”

Tom, alevlerin ışığında parlayan altın zırha baktı. Zincir zırhın birkaç zincirinin kırıldığını fark edince, Aduro'nun içinde bulunduğu tehlikeyi hatırladı. Malvel, Tom'un cesareti kırıldıkça, arkadaşı Aduro'nun kaynar ziftle dolu çukura daha da yaklaşacağını söylemişti. Tom yutkundu. Aduro'yu hayal kırıklığına uğratamazdı. Ama zihni şüphelerle doluydu. Korkunç örümcek kim bilir ne kadar dehşet vericiydi... Elenna ile ikisi, öyle bir yaratığa nasıl karşı koyacaklardı?

Tom, çölün sert zemininde dönüp duruyordu, çok yorgundu ama bir türlü uyuyamıyordu. Fırtına kişnedi ve hafifçe üfleyerek Tom'un yüzüne

düşmüş saçlarını havalandırdı. Böylece Tom, rahatlayarak gözlerini kapadı.

Elenna'nın "Yarın yeni bir gün," dediğini duydu. "Güçlü olmalıyız."

Tom yüreğinin ferahladığını hissetti. Elenna haklıydı. Birçok macerada başarılı olmuştu zaten. Yeni birinin de üstesinden gelebilirdi.

Döndü ve battaniyesini omuzlarına çekti. Ertesi günü iple çekiyordu.

Tom, derin derin uyudu. Sonraki gün uyandığında, çöl güneşi tepelerin üstünde parlıyordu. Elenna ile ikisinin Vipero'dan aldıkları altın zırhın yeni bacak parçalarını giyer giymez, bacaklarına güç geldi.

"Sen Fırtına'yı al," dedi Elenna'ya. Kahvaltıları bitmiş, Elenna eşyalarını toparlamaya girişmişti. "Yeni bacak zırhım sayesinde sonsuza kadar koşabilirmişim gibi hissediyorum."

"Bence bu iyi bir fikir," diyerek güldü Elenna.

Kız, Fırtına'nın sırtına binip eyerin üstüne yerleşti. Ardından dilini şaklatıp atı mahmuzladı. Bunun üzerine Fırtına, kişneyerek ileri atıldı.

Tom, bacaklarındaki zırh sayesinde onlara koşarak rahatça yetiştiğini fark etti. Bacakları dev birer yaya dönüşmüştü sanki. Yüzüne vuran rüzgâr eşliğinde, keyifle uzun çimenlerin üstünde koştu. O koşarken Gümüş de yanında ilerliyor, kayaların üstünden zıplayarak keyifle havlıyordu.

Çölü arkalarında bıraktıktan sonra, yol boyunca yeşillikler belirmeye başlamıştı. Kısa bir süre sonra mısır ekilmiş geniş, verimli topraklardan geçmeye başladılar. Hava daha tazeydi. Kızıl Çöl'ün kavurucu rüzgârlarından sonra, nihayet rahat birer nefes almışlardı.

“Bak Tom!” dedi Elenna neşeyle. “Bir meyve bahçesi!”

Yolun bir yanında elma ağaçları uzanıyordu ve ağaçların hemen yanından, tepelerden akıp gelen bir dere geçiyordu. Tom, en yakınındaki

ağaca uzandı ve yere yakın dallarından birine tutundu. Yere atlamadan önce, elmaların Elenna'ya doğru düşmesini sağladı. Elmaları ısırıklarında meyvenin suyu çenelerinden aktı. Taze ve serindiler. Acıkmış olan Fırtına, ağacın dallarından elmaları kopararak iştahla yiyordu. O sırada Gümüş de ağaçların ve çimenlerin arasında zıplayıp yuvarlanıyordu.

“Bir elmanın bu kadar lezzetli olabileceği hiç aklıma gelmezdi,” dedi Tom, Elenna'ya gülümseyerek.

Elenna gülerek, “Fırtına'nın da gelmezdi!” dedi. “En az yirmi tane yemiştir.”

Tom, böyle üç arkadaşı olduğu için kendisini çok şanslı hissetti birden. Birlikte bugüne dek gelmişlerdi. Tom yanında Elenna, Fırtına ve Gümüş olduğu sürece, yirmi Canavarı daha yenebileceğini hissediyordu.

Bir ağacın yanına oturduğunda, ağacın kabuğuna “T” harfinin kazınmış olduğunu gördü.

Taladon, diye düşündü. Kalbi üzüntü ve heyecanla çarpmaya başladı çünkü aklına hiç göremediği babası gelmişti.

“Bak Elenna!” dedi parmağıyla “T” harfini göstererek. İz eski görünüyordu. “Taladon’un T’si! Belki o da bu yoldan geçmiştir. Belki...” Sesi giderek alçaldı. Babasıyla yüz yüze gelmeyi umarak, belki de çok şey istiyordu.

“Onu bir gün göreceksin,” dedi Elenna. Tom’un ne düşündüğünü anlamıştı.

Tom, tüm kalbiyle Elenna’nın haklı olmasını diledi. Fırtına’nın sırtındaki çantadan haritayı ve pusulayı çıkararak dikkatle inceledi. Pusulayı ona amcası, bir kahraman olarak kutladığı ilk doğum gününde vermişti. Tom’un amcası bu pusulanın bir zamanlar Taladon’a ait olduğunu söylemişti. Tom pusulayı sıkıca tutarak haritanın üstüne koydu.

Haritanın üstünde küçük dağlar yükseldi, nehirler belirdi ve minik ağaçlar rüzgârda sallanmaya başladılar. Ardından haritada kırmızı,

parlak bir çizgi belirerek Tom'a izlemesi gereken yolu gösterdi. Çizgi, dağların kenarında kayalıklı bir kasaba olan Spindrel'i işaret ediyordu. Tom, pusulanın ibresi Spindrel'i gösterinceye kadar onu kıpırdatmadı.

İbre, "*Kader*" yazısını gösteriyordu.

Tom'un kalbi heyecanla çarpmaya başladı ve haritayı katladı.

"Spindrel'e gidiyoruz," dedi. "Dev örümcekle savaşmanın vakti geldi!"

Bu maceranın devamı

ÖRÜMCEK KRAL ARAKNİD'de

Canavar Pesinde

YENİ SERİ ALTIN ZIRH'DAKİ
DİĞER KİTAPLAR

